

H. Barbócz Ildikó

Késmárki téli nap

arcodat verdeső
 könnycseppet pergető
 léptet szaporázó
 hócsillag-varázsló
 tátrai szél

vigyél
 a mindenki fájához
 gyertya meleg lángjához
 ültess
 harangszó zúgását fülembé
 az isteni csöndet lelkembe
 állítsd
 az embereket meg egy percre
 hálaadó zsoldos misére

Szúzi fehérben

oly puhán és könnyedén
 ereszkedik le a fény
 csillagos szúzi fehérben
 fel-felszikkasztó tünemény

az Ég küldte a Földre
 tekint föl egy percre
 suhanjon mosoly arconon
 olvadjon pihe válladon

szárnyalj behavazottan
 tisztán a madarakkal
 élni kell ez az egy élet
 ügyis kísért az ítélet

Ősszel Prágában

keresem egykori önmagam
 a város hangulatát
 összetúrt régi utcák
 szürke macskakövén
 lépteink nyomát

most zsi bong a város
 zenétől harsog a tér
 délutáni fényben állok
 s járom az ódon utcák
 rózsaszín macskakövét

a Moldva vizén
 szemem megpihen
 fehér zokogásban
 sirályok röptében
 a száztornyú Prága
 aranyló arccal néz felém

Káli-Rozmis Barbara

„kellemes családi köröm dacára isszonyú magyar honvágam van”

A szívében magyar Erzsébet királyné és a Sissi-kultusz

„Előszó”

Erzsébet magyar királynét már életében szeretet és tisztelet övezte hazánkban, amely az 1898. szeptember 10-ei tragikus halálával tovább fokozódott. A királyné életének kutatójaként nemcsak ezzel, a feléje irányuló, máig tartó szeretettel találkozom, hanem azzal a gyűlölettel is, amelyet jó néhányan éreznek az 1848-49-es forradalmat vérbe fojtó Ferenc József felé, és amely Erzsébetre is kivetítődik. Vannak, akik nem értik, miért kell ennyit foglalkozni egy Habsburg uralkodó feleségével, mondván, ő is „csak egy Habsburg volt”. Ez az írás, a királyné születésnapjának (december 24. szenteste) évfordulója alkalmából azért született, hogy Erzsébet mélyebb, emberibb oldalával ismeresse meg az olvasókat, és rávilágítson arra, hogy talán nem túlzás kijelenteni: a királynénk a szívében magyar volt.

Ferenc József ifjú feleségével, a bajor Wittelsbach-ház egyik mellékágából származó Erzsébettel, valamint két kislányukkal, Zsófiával és Gizellával 1857 májusában látogatott először Magyarországra. Arany Jánost kérték fel, hogy írjon a császár-király köszöntésére egy dicsőítő költeményt. Az erősen nemzeti érzelmű, hazaszerető Arany betegségre hivatkozva visszautasította ezt a „megtiszteltetést”, de hamarosan elkezdte írni *A walesi bárdok* című balladáját a véreskezű uralkodó első magyarországi látogatásának allegóriájaként: „Edward király, angol király/ Léptet fakó lován:/ Hadd látom, úgymond, mennyit ér/ A velszi tartomány.”// Van-e ott folyó és földje jó?/ Legelőin fű kövér?/ Használt-e a megöntözés:/ A pártos honfivér?// S a nép, az istenadta nép,/ Ha oly boldog-e rajt/ Mint akarom, s mint a baram,/ Melyet igába hajt? (...)”

Az ifjú Erzsébet és Ferenc József egy kislóval alkalmával (nem Magyarországon készült a kép). Készítője: Eduard Kaiser. (Osztrák Nemzeti Könyvtár, No.: NB 502.896 – B)